

Biblická čtení:

První čtení: Genesis 15, 1-6 Stalo se k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: „Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“ Abram však řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Elézer.“ Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“ Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohled' na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.

Druhé čtení: Židům 11, 1-3.8-16 Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení. Tak z jednoho muže, a to už starce, vzešlo tolik potomků, jako bezpočtu je hvězd na nebi a jako je písku na mořském břehu. Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město.

Evangelium: Lukáš 12, 32-40 Ježíš řekl: „Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřete si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a mol neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Budte připraveni a vaše lampy ať hoří. Budte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim. Uvažte přece: kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu. I vy budte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.“

Odevzdejme, co už nám neslouží!

Milý bratři a sestry,

V první části se dostáváme k tématu zabezpečení života. Dostáváme jasné instrukce ve smyslu, ať prodáme, co máme nebo máme rozdat. Já to vnímám jako jakýsi druh očisty. Mám ráda, když se zbavují věcí, člověk se může znovu nadechnout, takový svěží vzduch a lépe se pracuje. Mysl je jasnější. Ale myšleno je o i ve smyslu, zbavme se všeho i vnitřně, co nám neslouží a jen nás zatěžuje. Ale máme to různě.

Například moje teta hromadí neuvěřitelně věcí. Je to až k neuvěření v jak zaskládaném bytě žije. Tam vždycky přijdu na návštěvu a nemám si kam sednout. Ale ona při představě, že by měla něco vyhodit nebo se něčeho zbavit chytne paniku. Má ty věci spojené s minulostí a s nostalgií a na tom není nic špatného. Ale když to člověka odvádí od života, tak je to veliké břímě. Je to složité. A ona o

vyhození věcí nechce nic slyšet. A pak dorazí k nám na návštěvu a řekne, že ten obraz je lehce šikmo. Vtipný, jak nikdo na sebe nevidíme. Dlouhá léta jsme se celá rodina nad ní rozčilovala, než se to obrátilo v soucit. Dnes vidím, jak to nedělá naschvál, jak je to pro ni těžké a obtížné. Nejsou to pro ni pouze věci. Ono se řekne, jak jasný a jednoduchý návod to je, ale co se za tím vším ukrývá, daleko větší hloubka.

Nebo spousty lidí hromadí věci, protože jsou osamoceni, je jim smutno, tak si vytváří jistotu ve věcech kolem sebe. Každý se snažíme dojít do bodu, kdy to vše už máme v sobě a nemusíme si hledat berličky. Ale někdy se k tomu nedopracujeme k rozeznání, co je podstatné a co není. Protože když nejsme přítomni v sobě, neboli v blízkosti Otce, tak to nevidíme. Ale řekla bych určitě, že to nevadí, protože dřív, či později k tomu dojdeme všichni.

Další část textu nás vyzývá k bdělosti. Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Být neustále bdělí. Když bych se vrátila k příkladu s hromaděním, tak když bych s tetou seděla a povídala ji o tom, tak mi to všechno odsouhlasí, ale vůbec si už nespojí, že to tak má. To je právě ono, nám je to všechno jasné v daný moment, když se o tom bavíme, ale pak přijdeme ven a už zas nevíme, zase se nám to přivře a takhle to pracuje. Takže neustálím připomínáním, se to v nás ukládá. Být bdělí vůči sobě, tím pádem vůči Bohu. V závěru Ježíš dodává: „Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.“ Je to zároveň i taková výzva, abychom nepromarnili život nesmysly.

A tak mě napadlo, kdo bude chtít a cítit to tak, tak dnes až přijde domů, tak zkusí vyhodit nějakou věc, která mu už neslouží a zkusí si, jaký to je pocit.

